

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

HEATHER GRAHAM

LASKE SURNUTEL
MAGADA

Heather Graham
Let the Dead Sleep
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.
Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Heather Graham Pozzessere
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M05310416
ISBN 978-9949-25-917-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Neile, kes elavad pidevalt või aeg-ajalt Big Easys ja on aidanud ühendusel Kirjanikud New Orleansi Heaks tuua tõelist kasu sellele ilusale ja ajaloolisele linnale:

Marvin Andrade, Beti Basile, Molly Bolden, Zach Bolden, Camille Burgin, Tina Callais, Dionne Cherie Charlet, Beth Ciotta, Teresa Davant, Jezabel DeLuna, Rich Devin, Corinne de Winter, Keith Donato, Pam Ebel, Paula Eykelhof, Nick Genovese, Paula ja Mike Hardin, Patty Harrison, Jennifer Hughes, Pamela Kopfler, Harley Jane Kozak, Cindy Krempel, Kay Levine, Veronika Levine, Kathy Love, Lisa Mannetti, Debra Maas, Erin McCarthy, Ginger McSween; James, Bonnie ja Helen Moore; Stacey, Kaylyn, Scott ja Joshua Perry, Kathleen Pickering; Jason, Shayne, Derek, Zhenia, Bryee-Annon ja Chynna Pozzessere; „Suzie Q“ Quiroz, Kevin Richard, Debbie Richardson, Helen Rosburg, Bobby Rosello, Dave Simms, Alexandra Sokoloff, Mary Stella, Lance Taubold, Jo Templeton, Mary Walkley, Greg Varricchio, Sheila Vincent, Leslie Wainger, Pat Walker, Adam Wilson, F. Paul Wilson, kõik tublid töötajad hotellis Monteleone ning igatüks Vampire Boutiques ja Fifi Mahoney's...

Ja hämmastavale Connie Perryle!

See romaan on pühendatud ka Kate Duffy, hiilgava toimetaja ja nii paljude sõbra mälestusele. Ta oli alguses kohal. Ta uskus, et selle kirjanikeühenduse loomisel saame olla kena piisk massiivsuses ämbris. Ma kuulen ikka veel oma peas väga tihti ta häält ja naeratan, teades täpselt, mida tal oleks nii paljudes situatsioonides öelda!

Ja ühtlasi pühendan selle teose oma ühe ja ainsa õe Victoria Jane Graham Davanti mälestuseks, kes armastas New Orleansi ja õpetas mulle selle linna maagiat.

Proloog

„Kõik, preili Cafferty,“ ütles doktor Vincenzo vaikselt. Ta selitas kurku. „Me jätame teid üksi, et saaksite hüvasti jätta.“

Danielle Cafferty vaatas ainiti Vincenzo poole, tundes end liiga hämmeldunud ja rabatuna, et nutta. Kuni tänase hommikuni oli ta end veennud, et ta isa elab igavesti. Ta oli suur mees, südamlilik ja robustne, Šoti mägilase täiuslik eksemplar, jõuline nagu Šoti maastik, mis oli ta kasvatanud. Kuid siis oli tulnud kõne Billie McDougallilt, et Angus Cafferty on haiglas. Tema süda oli alla andmas.

Vincenzo vaatas kohmetult talle vastu. Muidugi oli ta südameosakonna hinnatud juhatajana tegelnud teiste samasuguste olukordadega. Kuid ta kõhkles, puudutas siis õrnalt Danielle'i kätt ja lahkus, kaastundlik õde kannul.

Danielle mõistis, et see on aja küsimus. Tema isa oli tund aega tagasi koomasse langenud ja nüüd...

Ta istus voodi kõrvale haiglatoolile ja hoidis isa kätt. Ta silistas isa käeselga, võideldes pisaratega, tundes, nagu oleks ta pea melonisuurune – nüri, valutav ja õõnes. „Hei, ma usun sinusse ikka veel,“ ütles ta isale. „Olen sinusse alati uskunud. Sa oled olnud nii hämmastav isa oma pikkade juttude ja lugudega – mulle näib, nagu tunneksin ma oma ema, aga ema suri, kui ma olin

nelja-aastane. New Orleans on kodu, kuid sa oled mind viinud kohtadesse ümber kogu maailma. No kuule, sa suudad sellest välja tulla! Me oleme kõik need aastad koos olnud ja nii palju torme üle elanud, eks ju, paps?”

Isa ei vastanud.

Danielle vaatas seinakella. Teler oli sisse lülitatud ja häääl vaikselt keeratud; ta kuulas aasta uute autode reklaame ja uudisteankrut, kes intervjueris ärimeest Brandt Shumakerit tema plaanide kohta poliitikasse minna. Kohalik bluusigrupp tuli ekraanile, ta kuulas minut aega muusikat ja ütles: „Hea grupp, paps. Kui sa tervemaks saad, läheme neid vaatama.“

Isa ei vastanud.

Ta pidi edasi rääkima. „Otsin eelmisel nädalal ühe uue gravüüri. Blue Dogi gravüür. Ma ei tea, mis see on, kuid ma armastan neid. Minu töö on täiesti erinev, aga muidugi kehtib see enamiku kunstnike puhul. Meil kõigil on oma individuaalsed nägemused...“

Ta rääkis lakkamatult. Mida iganes. Ta keeldus leppimast, et isa elu libises eemale.

Ja siis...

Angus Cafferty tõusis järsult istukile, vaadates teda ainiti. Isa lumivalged juuksed olid sassis ja metsikud, taevasinised silmad pingsalt tütrele.

„Piigake, on hilja, liiga hilja! Ma oleksin pidanud sellest sulle rääkima juba ammu, nii kaua aega tagasi. Olin arvanud... olin arvanud, et ootan, kuni sa saad kolmekümneks, kunagi mõtlemata, et see võib mulle nii järsku tulla. Ainult mõni aasta veel... ainult mõni, et jätta sind normaalsesse ellu, tundma süütust – ma olin narr. Ma olen sind alt vedanud, kuid sa kuuled mind nüüd. Danni, palun, kuula mind nüüd! Sa ei tohi seda poodi ära müüa. Sa ei tohi poodi kunagi ära müüa. See on meie osa elus, seda see on, ja osa, mis on tähtis kõige otsesemal viisil. Ah, tüdruk,

mida ma olen teinud? Soovides sinu jaoks ainult turvalisust ja rahu..." Tema šotipärane segasevõitu hääldus, mida nii paljud aastad Ameerika lõunaosariigis olid mõnevõrra pehmenanud, oli järsku jälle tugev. Ta sõnad olid täis kirge. Ta naaldus tütre poole, pigistades tema kätt nii kõvasti, et see tegi haiget, aga ta oli elus ja puudutas teda ja Danni ei saanud karjatada.

„Ei, paps, ära muretse, ma ei müü seda poodi iial. See on *sinu* pood. Sa hakkad paranema, ma näen nüüd seda. Sa tuled koju ja..."

„Ei! Sa ei tohi seda poodi müüa! Ja raamat, piiga, sa pead seda raamatut lugema. Ära kunagi kahtle, mida sa näed või kuuled, ära kunagi karda iseenda või maailma kaine mõistuse pärast – pöördu raamatu poole. Vastused on raamatus ning see viib sind läbi taeva ja põrgu ja kõigi vahepealsete valdkondade. Kuuled sa mind, piiga, kuuled sa mind? Ah, ma armastan sind, Danni, mu tüdruk, ma armastan sind nii väga. Klammerdu mu sõnade külge ja ela kaua, kuid peamine, ela hästi. Sa oled särav ja ilus, kuid maailm muutub... See raamat, Danni, loe seda raamatut ja looda kõigis asjades selle peale!“

Isa haare Danni käel lõdvenes, ta langes voodisse tagasi, silmad suletud ja huuled vaikivad.

Danni hüppas püsti ja tormas ukse poole, hääletoon meeletu, kui ta hüüdis: „Doktor Vincenzo, tulge ruttu!“

Vincenzo ilmus teisele uksele ja tuli mööda koridori pikkade sammudega tema poole.

„Ta rääkis minuga! Ta rääkis minuga ja langes voodisse tagasi... aga ta rääkis!“

Vincenzo kortsutas kulmu ja läks voodi juurde. Ta asetas käe Anguse käsivarrele ja pöördus siis näoga Danni poole. „Preili Cafferty, ma tean, et see on raske aeg... Ma püüdsin... Ma..." Ta vakatas ja raputas pead. „Preili Cafferty, ta ei rääkinud teiega. Ta oli juba surnud, kui ma siit ruumist lahkusin. Tahtsin teile anda mõne minuti aega temaga olla, enne kui lasen ta viia alla morgi.“...